

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 7 Ἀπριλίου 1958 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 283 Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80
Ἐξωτερισμοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Πρὸς

τὰ ἀπανταχοῦ παραρτήματα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀπευθύνοντες ὑμῖν τὸν πατρικὸν χαιρετισμὸν σὺν τῇ ἐπινικίῳ βοῇ «Χριστὸς Ἀνέστη», εὐχόμεθα, ὅπως τὸ πανέκλαμπρον καὶ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως καταυγάζῃ τὴν ζωὴν ὑμῶν, ὥστε νὰ περιπατῆτε ὡς τέκνα φωτός.

Δὲν ἡδυνήθη τὸ σκότος καὶ ὁ θάνατος νὰ θριαμβεύσουν. Ἐὰν δὲ πρὸς στιγμὴν κυριαρχοῦν εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ταχέως ὅμως ἐκλείπουν ὡς ἐκλείπει ὁ καπνὸς καὶ φυγαδεύονται ὡς σκιαί, διαλυόμεναι ὑπὸ τῶν ἐκτυφλωτικῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἐπλεόνασεν εἰς τὸν Γολγοθᾶν ἡ ἁμαρτία, ποικιλοτρόπως ἐκδηλωθεῖσα, διὰ νὰ περισσεύσῃ ἡ χάρις, ἡ ἐκ τοῦ τάφου ἐκπηδήσασα.

Διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου λαμβάνει νόημά καὶ σκοπὸν ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἀποδύομενος εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἀποκτᾷ σύμμαχον κραταῖον, τὸν Ἀναστάντα καὶ ἐξασφαλίζει συντριπτικῆς ἰσχύος κατὰ τοῦ Διαβόλου δύναμιν, τὴν χάριν τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὡς ὁ Κύριος ἠγωνίσθη μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ, ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀγωνισθῶμεν κατὰ τοῦ Διαβόλου, τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν αἴγλην καὶ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως, πρέπει νὰ ἀνέλθωμεν μετὰ τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὤμων εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Γολγοθᾶ, διὰ νὰ συσταυρωθῶμεν μετὰ τὸν Κύριον.

Τίποτε ἅς μὴ μᾶς πτοήσῃ. «Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ἰδιαιτέρως ἡ Νίκη καὶ ὁ θρίαμβος τῆς Ἀναστάσεως, ἃς ἐνισχύσουν ἐν ἡμῖν τὴν πεποίθησιν διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος.

Διερχόμεθα ἴσως τὴν σκοτεινὴν περίοδον τῆς κυριαρχίας τῶν Φαρισαίων, τῶν Γραμματέων, τῶν ὑποκριτῶν, τοῦ ἀβούλου Πιλάτου, τοῦ προδότου Ἰούδα. Ἐὰν ὅμως ἡμεῖς φανώμεν σταθεροὶ καὶ ἐδραῖοι ἀσφαλῶς ἅπαντες οἱ κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀντίπαλοι καὶ ἐχθροὶ θὰ ἐξαφανισθῶσιν, ὅπως τὰ δειλὰ τρωκτικά, ὅταν ἀντιληφθοῦν τὸ φῶς.

Στῶμεν λοιπὸν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου. Μὲ φλογερὰν ἐκ θεοῦ ζήλου καρδίαν, μετὰ σταθερὰν θέλησιν, μετὰ εὐκρινῆ πίστιν ἅς συνεχίσωμεν τὸν ὡραῖον καὶ ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Εὐχόμεθα ὁ Ἀναστὰς Κύριος νὰ ἐπιχορηγῇ τὰς ἐπουρανίους Αὐτοῦ δωρεὰς εἰς τὸ εὖ.

λογημένον ἡμῶν Ἔθνος, εἰς τὰς οἰκογενείας ὑμῶν καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἐγγυς καὶ τοὺς μακράν. Χριστὸς Ἀνέστη.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΗΓΗ ΚΑΤΑΝΥΞΕΩΣ

«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας»

Τὰς ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ ἰδιαίτερώς τὴν Μ. Πέμπτην, Μ. Παρασκευὴν, Μ. Σάββατον παρatreῖται ἡ μεγαλύτερα προσέλευσις τῶν πιστῶν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς. Ἀνθρώποι πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, βεβαρυμένοι ἀπὸ τὰς μερίμνας καὶ τὰς φροντίδας τῆς ζωῆς προσθέτουν μὶς ἢ καὶ δύο ὥρων ταλαιπωρίαν καὶ ὀρθοστασίαν, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰ 12 Εὐαγγέλια, τὸν Ἐπιτάφιον, τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐάν ἐρωτήσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ πλῆθος, αὐτὸν τὸν ἔμψυχον χεῖμαρρον, διατί προσήλθε, ἐλάχιστοι θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀπαντήσουν κατὰ τρόπον προδίδοντα βαθύτεραν κατανόησιν τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου· οἱ περισσότεροι δὲν θὰ εὑρουν εὐλογον δικαιολογίαν τῆς παρουσίας των. Ποῖος λοιπὸν ὑπῆρξε ὁ ἰσχυρὸς μαγνήτης, ὅστις προσελκύει εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς;

Τὸ μυστικὸν εὐρίσκεται εἰς τὴν πνευματικὴν γοητείαν, τὴν ὁποίαν ἄσκει ἡ λατρεία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Κατανυκτικὰ τροπάρια, ψαλλόμενα μὲ τὸν ἀθάνατον ρυθμὸν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἐποπτικαὶ σκιναὶ μὲ οὐράνιον συμβολισμόν, γραφικώτατα ἔθιμα διερμηνεύοντα ψυχικὸν ἐνθουσιασμόν συνθέτουν τὴν πραγματικότητα τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ ἀναδίδουν ἓνα τερπνὸν καὶ πανευφρόσυνον ἄρωμα, τὸ ὁποῖον προσελκύει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἀκόμα. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ ὁμιλία ὁσονδήποτε σπουδαία καὶ συγκινητικὴ καὶ ἐάν εἶναι, ἀποτελεῖ δευτερεύοντα παράγοντα.

Τὰ πάντα ἀπευθύνονται πρὸς τὴν καρδίαν, ἐνῶ τὸ μυαλό, ἡ διάνοια, καθίσταται δούλη τῆς καρδίας καὶ ἔχει σκοπὸν νὰ δίδῃ σχῆμα καὶ μορφήν εἰς τὰς συναισθηματικὰς ἐμπνεύσεις τῆς κατακλυζομένης ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν οὐρανίων αἰσθημάτων καρδίας.

Καὶ πάντοτε ἡ ὀρθόδοξος λατρεία, ἰδιαίτερώς ὅμως τὰς ἀγίας ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ἐπιτυγχάνει τὸ οὐράνιον σύνθημα «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Ἐάν πρὸς στιγμὴν ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἀντὶ τῶν κατανυκτικῶν ἀκολουθιῶν, θὰ ἐλάμβανον χώραν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὁμιλίαι ἀπὸ καθηγητὰς πανεπιστημίου σχετικαὶ μὲ τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου καὶ τὴν Ἀπολύτρωσιν, ἀσφαλῶς εὐάριθμοι τινὲς ἀκροαταὶ θὰ προσήρχοντο!

Μὲ τί δέος καὶ μὲ ποίαν γλυκεῖαν προσμονὴν πλημμυρίζει ἡ καρδία περὶ τὴν 12ην νυκτερινὴν τοῦ Μ. Σαββάτου, ὅτε ἡ Ἐκκλησία θυθίζεται εἰς τὸ σκότος καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ τῇ προτροπῇ τοῦ ἱερέως «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός»,

μεταβάλλεται εἰς «νύκτα φωταυγῆς», καθ' ἣν «τὰ πάντα πεπλήρωται φῶτός»;

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν οὐδεὶς λόγος καὶ ὑπὸ κορυφαίου ρήτορος ἀπαγγελλόμενος καὶ ὑπὸ ἀσκητοῦ λεγόμενος δὲν θὰ ἐπέφερε τὴν μαγικὴν ἀλλαίωσιν εἰς καρδίας καὶ δὲν θὰ διηρμήνευε ἐπιτυχέστερον τὴν πραγματικότητα τῆς Ἀναστάσεως, ἀπὸ τὴν συντομωτάτην καὶ καὶ γραμικὴν ἐναλλαγὴν τῆς ἀντιθέσεως Σκότος — Φῶς!

Κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα ἀποκαλύπτεται τὸ πνευματικὸν μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία εἶναι πηγὴ κατανύξεως καὶ παράγων ἀνατάσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Μὲ τί ἄραγε εἶναι δυνατόν νὰ ἀντικατασταθῇ τὸ οὐράνιον αὐτὸ μεγαλεῖον; Μὲ τὸν νεκρὸν ὀρθολογισμόν τοῦ προτεσταντισμοῦ ἢ μὲ τὴν παχυλὴν εἰδωλολατρείαν τοῦ παπισμοῦ;

Τὸ ἔχουν σκεφθῇ οἱ διάφοροι «προοδευτικοί» ποὺ θέλουν «νὰ προσαρμώσουν» τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸν πολιτισμόν; Ἡ μόνην περιοχὴ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν χωρεῖ ἐξέλιξις εἶναι ἡ καρδιά! Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπευθύνεται καὶ αὐτὴν ἐξαγιάζει ἡ Ὁρθοδοξία μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἐθίμων, μὲ τὰς ὡραίας παραδόσεις καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὸ μυσταγωγικὸ ὕψος τῶν ἱερῶν τῆς τελετῶν!

Μακράν οἱ βέβηλοι ἀπὸ τὸν θησαυρὸν αὐτόν. Τὸ σύνθημα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Ἄς διαθέσουν λοιπὸν ἄλλοι τὸν πλοῦτον τῆς σοφίας των καὶ τῆς ἐπιστήμης των ἄς τὸν διαθέσουν εἰς λίπασμα διὰ τὰ λάχανα τῆς κοσμικῆς των βουλιμίας.

Ἐπεὶ συνεδριάσει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς

Ἡ Ἐκκλησία, Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει ἐκάστην Τετάρτην καὶ ἀπὸ τῆς 11ης πρωΐνης μέχρι τῆς 4ης ἀπογευματινῆς. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οἱ συνεδριάζοντες πατέρες δὲν θάναται νὰ δέχονται πρὸς ἐξομολόγησιν ἢ δι' ἄλλα ἰδιωτικῆς φύσεως ζητήματα. Ὡσαύτως πρὸς καυτήσαν ἐξυπηρέτησιν τῶν παραρτημάτων δέον νὰ ἀπεβάλλουν ἐγκλίσεις ἀναφορὰς, ἐκδηλοῦντες τὰ ζητήματα των. Ἡ Ἐκκλησία, Ἐπιτροπὴ διέκυψε τὸς ὑποθέσεις διὰ τὴν Πέμπτην τῆς Αἰσκαληναιμίου. Καθ' ἐκείτην θὰ εὐρίσκειται εἰς τὰ γραφεῖα ἐφημερεύων κληρικὸς, ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπιτροπῆς.

Ἐπεὶ οὐκ ὤλησεν ἡ συνεδρίασις

Κανίγγος 32—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεωργίου Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΑ ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΖΗΛΑΝΔΙΑ

Τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν ἐκράτησαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὰ γνήσια τέκνα της. Πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ὡσὺν ξενιτευμένα πουλιὰ μετέβησαν εἰς ἡμιβορβάρους χώρας, προσηλωμένα πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων των καὶ μὲ τὴν σκληρὴν ἐργασίαν των ἠδυνήθησαν νὰ σταδιοδρομήσουν καὶ νὰ προσφέρουν πολυτίμους ὕπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα των, εὐρισκόμενοι ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων καὶ προπαγανδῶν, δι-
 ετήρησαν ἄσβεστον τὴν φλόγα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας. Ἡ δὲ ἐπιδρασίς των εἰς τὰς νέας των Πατρίδας ἦτο μεγίστη εἰς τὸν ἐξευγενισμόν των ἡθῶν καὶ ἐθίμων καὶ εἰς τὴν μετὰδοσιν τοῦ πραγματικοῦ πολιτισμοῦ, διότι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μόνον φῶς καὶ ἀλήθεια ἀλλὰ καὶ ζωὴ, πρὸ παντὸς ζωῆς, ζωὴ ὅμως περισσότεραν ἐσωτερικὴν μὲ τὸ ὅμμα τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ ἄνω πρὸς τὴν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν τῶν Προπατόρων καὶ τὴν ἀγάπην, πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Εἰς ὅλους δὲ τούτους τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας πάντοτε ἐπρωτοστιάται ὁ ἱερὸς ἡμῶν κληρὸς. Δυστυχῶς ὅμως σήμερον, ἐκτὸς βέβαια ἐξαιρέσεων, δὲν συμβαίνει τὸ τοιοῦτον, ὅπως θὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης εἰς τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν. Ὁλόκληρος Νέα Ζηλανδία ἐξυπηρετῆται, ὅφ' ἐνός ἱερέως καὶ αὐτοῦ, ὡς γράφει ἡ ἐπιστολὴ, ἐκδιαφερομένου διὰ ὀλίκα ζητήματα.

Λειψώνας μέγας ἔτοιμος πρὸς σποράν' οἱ σπορεῖς ὅμως ποῦ; Καὶ νὰ ἀναλογισθῇ τις πόσοι Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Ἱερομόναχοι εὐρίσκονται ἐν μέσῃσι. Ἀθήναις καταναλλασκόντες τὸν πολύτιμον καιρὸν των νὰ ἀνέρχωνται τὰς κλίμακας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ νὰ κολακεύουν τοὺς Ἀγίους Συνδικοὺς νὰ τοὺς ψηφίσουν Μητροπολίτας. Τί δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν χώραν ταύτην εἰς ἀναγεννημένος ἀγαθὸς Λευΐτης; Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη λέγει ὁ Κύριος. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἔστω καὶ εἷς, ὅταν ἀναγνώσῃ τὰ ἀποσπάσματα τῆς ἐπιστολῆς, θὰ συγκινηθῇ, θὰ ἀναλογισθῇ τὰς εὐθύνas του ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ἀναφωνήσῃ τὸ «Ἀπόστειλόν μοι».

ΝΕΑ. ΖΗΛΑΝΔΙΑ 25-2-57

Ἀγαπημένε μας Θεῖε

Σήμερα ἔβαλα τὰ δυνατά μου, ἐὰν ἐννοεῖται θὰ τὸ κατορθώσω νὰ τὰ βγάλω ὅλα καὶ θὰ ξενοιάσω, ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ με πιέζει.

Ἡ καθαρὴ αἰτία τῆς ἀνώμαλης αὐτῆς τακτικῆς μου εἶναι ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἐτοιμασία γιὰ τὴν βάπτισιν τοῦ κοριττοῦ μίᾳς φίλης μου. Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἐπειδὴ δὲν μένουμε στὸ ἴδιον μέρος, προσπαθοῦσαμε νὰ συνεννοηθοῖμε διὰ μέσου τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τὸ σπουδαιότερον, δὲν ξέραμε καὶ δυστυχῶς δὲν κατορθώσαμε ἢ βέβαιαι νὰ γίνῃ μὲ ὀρθόδοξο παπᾶ.

Δυστυχῶς θεεῖς σ' ὀλόκληρῃ τῇ Ν. Ζ., ποὺ εἶναι τρεῖς φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἔχουμε μόνον ἓνα παπᾶ καὶ τὸ τι τραβᾶμε καὶ τὸ πῶς δὲν

ἀλλάξοπιστήμαμε ἡ κόμη εἶναι ἓνα θαῦμα.

Εἶναι ἡ μεγαλύτερη πηγὴ κάθε ξενιτευμένου. Νὰ σημειώσετε ὅτι μὲ νοσταλγία ζοῦμε τὶς χαρούμενες ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου ἔτους τὸ Πάσχα καὶ γενικὰ μένουμε ἀδικημένοι, ζοῦμε νοσταλγικὰ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς περασμένης μας ζωῆς.

Ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι μὲ τὴν παράνομη τακτικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, πῶς ἐὰν θέλει νὰ διατηρηθῶνε οἱ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου νὰ μὴν ἀλλάξοπιστήσουμε καὶ γίνουμε Νεοζηλανδοί, ἐφ' ὅσον στέλνει Ἕλληνες στὸ ἐξωτερικόν, γιατί ἀδιαφορεῖ νὰ στείλῃ μαζί με αὐτοὺς καλοὺς στυλοβάτες καὶ ποιμενάρχες τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας; Γιατὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι ποὺ θὰ μᾶς διατηρήσουν ἐδῶ στὴν ξενιτειὰ Ἕλληνες μὲ χριστιανικὴ ψυχὴ.

Εἶναι τὸ μόνο ποὺ μᾶς ἀνήκει καὶ πρέπει νὰ ἔχουμε στὴν ξένη χώρα στὸ ξένο κράτος ὅπου βρισκόμεθα.

Ἐλάτε στὴν θέσιν μας Θεεῖς ποὺ μένουμε ὁρφανὰ ἀπὸ τὸ κράτος μας νὰ μένουμε ὁρφανὰ καὶ ἀπὸ τὸ Θεόν;

Ἡ ψυχὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου θεεῖ μετὰ τὸ Θεὸ πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπαφή. Γιατὶ ἀγὰρ ἡ γοήγορα σύμφωνα μὲ τὴν θέλησίν του, θὰ μᾶς κἀνῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ του.

Δι' αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ εἴμεθα ὄχι μόνο κοντὰ του ἀλλὰ πιστοὶ καὶ ἐνάρτετοι, χριστιανοί. Καὶ τέλος πάντων θεεῖ αὐτὰ εἶναι τὰ παράπονά μας ποὺ δυστυχῶς ἡ αἰτία εἶναι τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος.

Ἀυτὲς οἱ ζωντανὲς ἀλήθειες ἔχουν ἀπόλυτες σχέσεις μετὰ τὴν ζωὴν μας.

Καὶ ἡ ξενιτεὶα εἶναι ἐκεῖνη ποὺ σὲ κάνει νὰ νοσταλγῇς τὸ κάθε τι.

Εἰς τὸ γεμάτο αὐτὸ νοσταλγία πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία γράμμα, τί νὰ προσθέσῃ κανεὶς;

Μὲ πόνο καὶ λύπη διαπιστώνει πρῶτον μὲν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάπτωσιν τοῦ κλήρου, ὁποῖος, κατὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἐπιστολογράφου, ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὰ συμφέροντά του ἐν συνεχείᾳ βλέπει τὴν ἐγκληματικὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἁρμοδίων, (κατὰ τὴν γνώμην μας ἁρμοδίοι εἶναι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαί), νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τοὺς ἀποδήμους Ἕλληνας τὴν δυνατότητα νὰ ἀντιδράσουν κατὰ τοῦ ἀπορροφητικοῦ κύματος τῆς ξενιτειᾶς.

Τὸ μόνον ἐφόδιον ὁ πλοῦτος τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ. Καὶ μετὰ ὁμιλοῦμεν περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ὁργανώσεως, Ἀποστολικῆς Διακονίας Θεολογικῶν Σχολῶν. Ὅλα γὰρ νὰ δικαιολογῶνται παχυλοὶ μισθοὶ καὶ νὰ διογκώνουν τὴν ἀλλασζομένην τῶν ἀνοήτων «σοφῶν».

Ὡ! Κύριε, Σὺ μετὰ τὴν παντοδυναμίαν Σου, προστάτευσες τοὺς ἀποδήμους ἀδελφούς μας καὶ κράτησέ τους στὴν περιοχὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ Κράτος καὶ Ἐκκλησία τοὺς προδίδουν. Σταυρὸς Καραμήτσος

ΕΜΠΑΘΕΙΑΙ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΤΗΤΕΣ

Δύο σοβαρὰ καὶ περιωπῆς ἐκκλησιαστικὰ περι-
οδικὰ, ἡ «ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ» καὶ ἡ «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ»
συνήνωσαν τὰ βέλη των ἐναντίον ἑνὸς κληρικοῦ,
τοῦ ὁποῖου μοναδικὸν ἔγκλημα εἶναι ἡ ζωηρὰ καὶ
ἡφαιστειώδης ἐπιθυμία νὰ προστατεύσῃ τὴν Ὁρ-
θόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν ἐπικίν-
δυνον διάβρωσιν τοῦ προτεσταντικοῦ καὶ παπικοῦ
πνεύματος. Γνωρίζομεν, ὅτι καὶ μόνον ἡ ἀπόφασις
μας νὰ γράψωμεν, κρίνοντας τὰ ἐν λόγῳ περιοδι-
κά, ἀντιπροσωπεύοντα τὸ «ἀριστοκρατικὸν Κολω-
νάκι τῆς Ἐκκλησίας», θὰ προκαλέσῃ μειδιάματα
οἴκτου εἰς τοὺς σοφοὺς των συντάκτας, οἵτινες ἐπὶ
τῷ ἀκούσματι καὶ μόνον τῆς λέξεως παλαιοημερο-
γίτης αἰσθάνονται τὴν φρικίαν σερνοτύφου γερον-
τοκόρης!

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ὅλως αὐτοκλήτως
καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας γράφομεν, καθ' ὃ
ἔχομεν δικαίωμα ὥς Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι ἐνδια-
φερόμενοι διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας
καὶ πρὸ παντὸς χάριν τοῦ προδιδομένου δικαίου
ὑπὸ τῶν σοφῶν καὶ γραμματέων τοῦ αἵωνος μας.
Ὁ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» (Ἀπρίλιος
1958 ἀρ. φ. 62) ὀρύεται, διότι ὑπεβλήθη μὴνυσις
κατὰ τοῦ προστατευομένου της πανοσιολογιωτάτου
Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Κοτσώνη, «τὴν προτε-
ραίαν μόλις τῆς ἐκλογῆς». Ὡς φαίνεται ὑπέστη
ἀμνησίαν, διότι καταγγελλοῖ δι' ἑτερόδοξα φρο-
νήματα ἐγένοντο ἐνωρίτερον ὑπὸ τοῦ Σεβασμιω-
τάτου Ἐπισκόπου Νευροκοπίου Γεωργίου. Ἀλ-
λὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν εὐθύνην τῆς μεταφράσεως τοῦ
ὑβριστικωτάτου καὶ πολέμιου τοῦ ἀειπαρθένου τῆς
Θεοτόκου βιβλίου τοῦ Φοῦλτον «Τὸ πῶς μεγάλο
γεγονός» ἐγένετο σχετικὴ δικαστικὴ ἐνέργεια ὑπὸ
τῆς κ. Αἰκατ. Οἰκονόμου, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας
ὑπῆρξε νὰ διατάξῃ ἡ εἰσαγγελεὺς τὴν ἀνάκλησιν
ἐκ τῆς κυκλοφορίας τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου ὅπερ ἐν
τοσούτῳ ὁ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» χαρ-
κτηρίζει «δῆθεν ἀσεβές». Τώρα ὁ βαθμὸς τῆς εὐθύ-
νης πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ Φοῦλτον τοῦ ἀρχιμανδρί-
του Ἱερωνύμου Κοτσώνη ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μορ-
φὴν τῆς σχέσεώς του πρὸς τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον
«Δαμασκός», ὅστις τὸ ἐκυκλοφόρησε. Ἐκτὸς ἐάν
μᾶς πληροφορήσῃ ἡ «Ἀνάπλασις», ὅτι ὁ πατήρ
Ἱερώνυμος δὲν γνωρίζει οὔτε τὴν διεύθυνσιν τῶν
γραφείων τῆς «Δαμασκός».

Ἀγανακτεῖ ἡ φίλη «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ», διότι οἱ
περὶ τὸν Αὐγουστίνον Καντιώτην (κατ' αὐτοῦ βάλλ-
ει τὰ βέλη τῆς ἐμπαθείας) δὲν ἡσυχολήθησαν μὲ
τάς βορβορώδεις ὑποθέσεις τύπου Μυτιλήνης, πα-
πα-Γεωργιάδῃ, παπα-Κουρῇ! Ἐρωτῶμεν πρῶτον
τὸν συντάκτην: Ἠσυχολήθη μήπως ὁ πατήρ Ἱερώ-
νυμος μὲ τὰ ζητήματα αὐτά, ἐπιτυχὼν τὴν κάθαρ-
σιν τῆς Ἐκκλησίας; Ἐρωτῶμεν ἐν συνεχείᾳ: ἡ
ἀναταραχὴ βόθρων καὶ τελμάτων ὑπὸ τοῦ δημο-
σιογραφικοῦ καλάμου ὀφείλει τὸ γόητρον τῆς Ἐκ-
κλησίας; ἢ μήπως ἡ προκαλουμένη ἀναθυμίασις
ἐπιφέρει τὴν ἀηδίαν εἰς τὸ κοινόν, οὐχὶ κατὰ τῶν
ἀμαρτωλῶν κληρικῶν, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἐκκλησίας;

Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ παραμένουν ἀνεξέλεγκτοι
τοιαῦται παρεκτροπαί: ὁ ἔλεγχος ὅμως θὰ πρέπει
νὰ γίνεται οὐχὶ ὑπὸ μορφὴν δημοσίου θορύβου, οὐ-
τε ὑπὸ τὸ κράτος φαρισαϊκῆς σεμνοτυφίας. Ὑπὲρ
πάντα δὲ ἔλεγχον θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἄσπι-
λον τῶν δικαζόντων τοιαύτας ἠθικὰς παρεκτροπὰς,
ὥστε ὁ ἔλεγχος νὰ μὴ ἀδρανή, ἀλλὰ νὰ τέμνῃ τὴν
ἐλεγχομένην ἠθικὴν σφαιρίδιον. Εἶναι ὅμως δεδομέ-
νον τὸ ἄσπιλον τῶν δικαζόντων;

Ψεύδεται ὁ συντάκτης κατηγορῶν τὸν Αὐγου-
στίνον Καντιώτην, ὅτι μὲ οὐδὲν ἕτερον ἐκκλησια-
στικὸν θέμα ἡσυχολήθη κατὰ τὴν τελευταίαν ἐξαε-
τίαν.

Εἶχεν ὁ Αὐγουστίνος Καντιώτης τὸ ἥρωϊκὸν
σθένος νὰ ἡσυχολῇ μὲ τὸν καταχθόνιον ἐχθρὸν
τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Μασσονίαν, ραπίσας δημοσίως
διὰ τοῦ λόγου του μασσόνους καθηγητὰς κ.τ.λ. Εἶ-
χε τὴν εὐτολίαν ὁ Αὐγουστίνος Καντιώτης νὰ δια-
κηρύξῃ τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τὸν ὑβριστὴν τοῦ
Κυρίου δαιμονόπληκτον Καζαντζάκη, διὰ τὸν ὁ-
ποῖον ὁ Π. Ἱερώνυμος ἐσιώπησε. Εἶχε τὴν δύναμιν
ὁ Αὐγουστ. Καντιώτης νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα τοῦ
κινδύνου διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς Ὁρθοδοξομάχου Οὐ-
νίας. Ἀπετόλμησε ὁ Αὐγουστίνος Καντιώτης νὰ
διαμαρτυρηθῇ διὰ τὸ μεταθετὸν τῶν Ἐπισκόπων,
τὸν τρόπον ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν,
τὴν εὐλογίαν γάμου δύο ἀδελφῶν μὲ δύο ἀδελφάς
ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐν γένει δὲν ὑπέστειλε τὴν
σημαίαν τοῦ ἀγῶνος του πρὸ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν
ἀνθρώπων τῆς ἡμέρας. Τὸ νόημα τοῦ Ἀγῶνος
του εἶναι ἡ ἐξυγίανσις τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήμα-
τος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐπάνοδος αὐτῆς εἰς τὸν
ἀσφαλὴ λιμένα τῶν παραδόσεων. Ἡ ἠθικὴ τὸν ἐν-
διαφέρει κατὰ κύριον λόγον καὶ αὐτῇ, δὲν διαθέ-
τει ὅμως τὴν ἰκανότητα νὰ ὑπεισέρχεται εἰς τοὺς
ὑπνοθαλάμους διὰ νὰ ἐλέγχῃ τὴν κλινικὴν συμπε-
ριφορὰν, οὔτε ἐπιθυμεῖ νὰ ρίπτῃ λίθους κατὰ βό-
θρων, διὰ νὰ μὴ ρυπάνῃ τοὺς περιέρχους!!

Δὲν ἔχει λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζεται
καθ' οἷον τρόπον ἐξεφράσθη ἡ φίλη «Ἀνάπλασις».
Ἐφ' ὅσον ὑπεβλήθη μὴνυσις, θὰ πρέπει νὰ ἐκδικα-
σθῇ διὰ νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἀληθές αὐτῆς, ἐκτὸς ἐάν
συστήσῃ χριστιανικώτατα ἡ «Ἀνάπλασις» πρὸς τὸν
ὁμολογουμένως περινούστατον Ἀρχιμανδρίτην πα-
τέρα Ἱερώνυμον Κοτσώνη, νὰ συντάξῃ ἀπλὴ καὶ
σαφῇ ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, ὅτε αὐτομάτως θὰ
ἀνατραποῦν αἱ εὐσεβεῖς φλυαρίαι τῶν ζηλωτῶν.
Νομίζομεν δέ, ὅτι περιοδικὸν ἔλκον τὴν καταγω-
γὴν του ἀπὸ μαχητὴν τῆς περιωπῆς τοῦ Γαλανοῦ,
θὰ πρέπει νὰ προσέχῃ, διὰ νὰ μὴ ἐπικαθίσουν ἐπὶ
τῶν σεπτῶν ἐπισκοπικῶν ἀξιωματῶν νεώτεροι Καϊ-
ρηδες, Μακράκai, Φαρμακίδαι, Μεταξάκai καὶ ἄλ-
λοι, οἵτινες ἐντυπωσιάζουν μὲ τὸν ὄγκον τῆς σο-
φίας των ἢ μὲ τὸ πλῆθος τῆς φιλανθρωπίας των
χωλαίνουσιν ὅμως περὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν παράδοσιν.
Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τὴν «Ἀνάπλασιν», ὡς
πρὸς τὴν «Ἀναμόρφωσιν» τί νὰ εἰπωμεν; ἐξέφυ-

Η ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΣΥΝΟΜΟΣΙΑ

Β'

Εἰς τὸ προηγουμένον ἄρθρον ὑπεσχέθημεν νὰ δώσωμεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς ἀποφάσεις τοῦ περιλαλήτου Συνεδρίου τῆς Κων/πόλεως, ἵνα ἐξ αὐτῶν κρίνωσιν οἱ ἀναγνώσται τὸν βαθμὸν καὶ τὸ βάθος τῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας συνομοσίας. Πρὶν ὅμως ἐκθέσωμεν αὐτάς, θὰ ἐπιχειρήσωμεν τὸν ἐκκλησιαστικὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Συνεδρίου. Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα σαφέστεροι, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρὸς συζητήσιν καὶ λήψιν ἀποφάσεων ἔχει καθιερώσει τὸν θεσμὸν τῶν Συνόδων. Τὰς Συνόδους διακρίνομεν εἰς Οἰκουμενικάς, Τοπικάς καὶ εἰς Πανορθόδοξους, μετὰ τὸ Σχίσμα. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Συνόδων αὐτῶν εἶναι ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλας τὰς συμμετεχούσας Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνας ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν κλῆμα ἢ περιοχὴν τῆς συνελευθούσης Συνόδου, δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως νὰ προσέλθωσιν ἐξ ἄλλων λόγων. Ἐπὶ πλέον ἔχομεν καὶ τὰς Συνόδους τῶν ἐθνικῶν ἢ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες μόνον διοικητικὴν ἀρμοδιότητα ἔχουν μὴ δυνάμεναι νὰ ἀποφασίσωσιν ἐπὶ γενικωτέρων ζητημάτων, ἀφορώντων καταστάσεις καὶ ὑποθέσεις τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πέραν αὐτῶν τῶν Συνόδων οὐδεμίαν ἄλλην εὐκαιρίαν συζητήσεως ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ μακράων παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐρωτᾶται λοιπὸν: Τὸ κατὰ τὸ 1923 συνελθὼν ἐν Κων/πόλει Συνέδριον τίνα χαρακτηρὰ εἶχε; Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπησχόλησε τοὺς Συνέδρους! Ὁ ἐμπνευστὴς καὶ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς «ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεκροτημένοι εἰς Σύνοδον, ἥς αἱ ἀποφάσεις θὰ ἡξίουν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς κανονικαὶ διατάξεις (Β Συνεδρία τῆς Παρασκευῆς 11 Μαΐου 1923).

Κατὰ τὴν Γ' Συνεδρίαν (18/5/1923) ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Δραγομῆρος Δημητρίσκου, ὅστις ἐξέθεσε τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ τῶν προ-

γεν τῶν ὁρίων τῆς σοβαρότητος τὸ σχόλιον «Θλιβερά» (ἀρ. φύλλου 37 Μάρτιος 58). Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ποῦ ἀρθρογράφος ἀσχολεῖται μὲ τὰ «ἄρβυλα» τοῦ ἐλεγχομένου ἀποκτᾶ μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ πελάτου εὐθηνῶν παλαιοπωλείων εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ ὑποδήσεως δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀσκήσῃ ἐκκλησιαστικὴν δημοσιογραφίαν! Καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ πλειοδοτήσωμεν εἰς δημοπρατήρια.

Ἐπιλογίζοντες γράφομεν, ὅτι δὲν εἴμεθα συνηγοροὶ τοῦ Ἀδγουστίνου Καντιώτη! Ἰσως δὲ τὸν ζημιώσωμεν μὲ τὴν συνηγορίαν μας αὐτὴν, δίδοντες ἀφορμὴν νὰ χαρακτηρίσωσιν τοῦτον ἀποσυνάγωγον, ἐπεὶδὴ τὸν ὑποστηρίζουν παλαιοημερολογίται. Γράφοντες πονοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ σεβόμεθα τὸ δίκαιον!

Αὐτὸ εἶναι ὅλον!

βλημάτων τῆς Ὁρθοδοξίας καταλήξας εἰς τὴν ἐξῆς πρότασιν: «Ὡς διδάσκουσα Ἐκκλησία αὐτὰ πρέπει νὰ μελετήσῃ, τὰ ἀποτελέσματα δὲ τῆς Μελέτης αὐτῆς νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν ὅλην Ἱεραρχίαν, συγκαλουμένην εἰς Πανορθόδοξον Σύνοδον, καθ' ὅσον εἰς αὐτὴν ἀνήκει τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν». Ἐξ ἀφορμῆς ὡς φαίνεται τῆς δηλώσεως αὐτῆς ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς ὀνομασίας τῆς συσκέψεως προταθέντων τῶν ὄρων «Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ», «Ἐπιτροπὴ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν», «Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνέδριον τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». Τελικῶς ἐπεβλήθη ὁ ὅρος «Πανορθόδοξον Συνέδριον», οὗτινος ἀνάδοχος κατέστη ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης. Ἡ ὀνομασία λοιπὸν τῆς ἐν Κων/πόλει Συσκέψεως, ὡς καὶ αἱ δηλώσεις τοῦ τε Μεταξάκη καὶ τοῦ Δημητρίσκου οὐδὲν κανονικὸν ἢ ἐκκλησιαστικὸν κῶρος ἀποδίδουν εἰς τὸ Συνέδριον, πέραν τῶν ὁρίων μιᾶς ἐπιστημονικῆς συζητήσεως. Τὴν θέσιν αὐτὴν ὑποστηρίζει καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ἀπουσίας τῶν περισσότερων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀπουσιάζει ἐκ τοῦ Συνεδρίου ἡ πρεσβυγενὴς Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἥτις μάλιστα ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ σαφῶς «...ἀντικατάστασις ἡμερολογίου Ἱεροτολογίου Ἐκκλησίας οὐδόλως συμφέρει οὔτε γενήσεται δεκτὴ ὑπὸ ἡμετέρου Πατριαρχείου...». Δὲν προσήλθον εἰς τὸ Συνέδριον τὰ Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας ἢ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, λόγῳ τοῦ ὀφισταμένου τότε σχίσματος, καὶ αὕτη ἀπουσίαζε. Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία πλημμελῶς ἀντεπροσωπεύθη ὑπὸ μόνων τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διαπορᾶς· ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀντικανονικῶς παρευρέθη, καθ' ὅσον ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς, ὁ Ἐπίσκοπος Αὐραχίου Ἰάκωβος, δὲν εἶχεν ἐπισκοπὴν τῆς ἐλευθέρως Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, εἰς ἣν συνέπιπτον τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρμοδιότητος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Περίεργος λοιπὸν καὶ ξένος πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἱερῶν κανόνων ὁ θεομὸς τοῦ Συνεδρίου τῆς Κων/πόλεως.

Οἱ σύνεδροι τοῦ περιέργου καὶ νοθογενοῦς αὐτοῦ συνεδρίου εἰς τὴν θέσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣν ὀφείλον κατὰ τεκμήριον νὰ σέβονται καὶ νὰ υπερασπίζον, ἐποποθέτησαν τὸ εἶδωλον τῆς Ἐπιστήμης, ὡς εἰάν ἡ Ἐκκλησία ἦτο Ἐπιστημονικὸν Ἰνστιτούτον καὶ οὐχὶ Παλλὰδιον Χάριτος. Οὗτοι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀντεμετώπισαν τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἐπιστημονικῆς λογικῆς καὶ ἠγγνόσαν τὸν παράγοντα «ἔδοξε τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι», ὅστις περιβάλλει τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων μὲ κῶρος ἀδιάβλητον. Κατὰ συνέπειαν εἰς τοὺς θεμελιώδεις κανόνας περὶ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἀνεγνώρισαν ἐποχιακὰ χαρακτηρὰ, ὥστε νὰ δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν: «...δύναται νὰ λει-

ΘΩΜΑΣ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ποῖος Χριστιανὸς δὲν γνωρίζει τὸν μαθητὴν αὐτὸν τοῦ Κυρίου; Ἐφρόντισε ἄλλωστε ὁ ἴδιος νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ὡς σύμβολον τῆς δυσπιστίας καὶ τοῦ σκεπτικισμοῦ. Ἐν τούτοις ἡ δυσπιστία τοῦ αὐτοῦ δὲν ἦτο προὐδὴν μιᾶς διεστραμμένης ψυχῆς, δὲν ἦτο συγκεκαλυμμένη ἀπιστία, ἀλλὰ στοχαστικότης καὶ σύνεσις. Βεβαίως ἔπρεπε νὰ εἶχε κατανοήσῃ τὴν θείαν φύσιν τοῦ διδασκάλου του, ἀλλὰ εἰς αὐτὸ ἵσως ἔπαιε τὸ περιορισμένον «βεληγενὲς» τῆς νοήσεώς του.

Καὶ τὴν δυσπιστίαν τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε κατὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, τὴν προμηνύει ἡ προηγουμένη συμπεριφορὰ του, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πάντοτε ἐπιφυλακτικὴ καὶ μετρημένη. Ὅταν ὁ Σωτὴρ ἀνῆλ-

χ θ ἦ ὅ τ ι ἔ ρ γ φ ἔ χ ο υ σ ι ν ἦ δ ἡ ἀ π ὀ πολλοῦ ἀπρακτῆσει οἱ φερόμενοι σχετικοὶ κανόνες κατὰ τὸ ἀρνητικὸν ἢ ἀπαγορευτικὸν αὐτοῦ μέρος....» (Ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς 18/5/1923 τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ δογματοκανονικοῦ μέρους τῆς ἡμερολ. μεταρρυθμίσεως). Κατὰ τὴν συζήτησιν δὲ τῶν θεμάτων εἰς τὰς σκέψεις τῶν συνέδρων ἐβάθυναν κοσμικὰ κριτήρια, τελείως ξένα πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀπαντες οἱ συνέδροι διεκατείχοντο ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ ζήλου νὰ ἐναρμονίσωσιν τὴν θεωρίαν καὶ τὴν πράξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Δύσιν καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν προτεσταντισμὸν.

Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν τὰ ἐξῆς σημεία:

α) Ἡ ἀσχοληθεῖσα μὲ τὴν ἐξωτερικὴν περιβολὴν τοῦ Κλήρου ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισεν «ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ κοινὰ τῆς κόμης τῶν κληρικῶν.... νὰ εἰσαχθῇ στολὴ ὁμοιόμορφος δι' ὅλους τοὺς κληρικούς μετὰ τινων ἱσως διακριτικῶν ἐκάστου βαθμοῦ σημείων, περιλαμβάνουσα πῖλον πλατύγυρον καὶ μέλανα ἐπενδύτη ποδῆρή ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΑΝΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ» (19/5/1923).

β) Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀγγλικανοῦ ἐπισκόπου Gore (περὶ ἧς ἀνεφέραμεν εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον), οὗτος ὁ ἐπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι «θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐπιτευχθῇ μία διαρρυθμῖσις ἡμερολογιακῇ τοιαύτῃ, ἡ ὁποία νὰ συντελέσῃ ὥστε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἐορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ Ἅγιον Πάσχα». Εἰς τὴν ἀποφιν αὐτὴν ἀπήντησεν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης: «Θὰ παρακαλέσω τὴν Ἱεράρχειαν Σεβασμιότητα νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντοναρίας ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ δεχθώμεν τὸν νέον ἡμερολόγιον, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΘΑ ΕΞΕΤΡΙΣΚΕΤΟ ΤΗΟ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ».

Ἀπὸ τὰ σημεία αὐτὰ διαφαίνεται ὁ προσανατολισμὸς τοῦ Συνεδρίου πρὸς τὴν Δύσιν. Εἰς τὰς σκέψεις τῶν Συνέδρων ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς ἦσκει γοητεία τοιαύτην, ὥστε νὰ θεωρῆται παρηγιασμένη ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἔχουσα ἀνάγκην οὐκ ὀλίγων μεταρρυθμίσεων πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Δύσεως, διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ δικαίωμα καὶ εἰς τὴν γηράσασαν Ὁρθοδοξίαν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἑκκλῆσιν τοῦ πολιτισμοῦ.

γίεν εἰς τοὺς μαθητὰς του ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Βηθανίαν, διότι ὁ φίλος Του Λάζαρος ἀπέθανεν, ὁ Θωμᾶς δὲν ἐδέχθη μὲ ἐνθουσιασμὸν αὐτὸ τὸ ταξίδιον. «Ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ», εἶπε, καὶ ἐννοοῦσεν, ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἀμειλίχτου συγκρούσεως μὲ τοὺς φαρισαίους εἶχεν ἔλθει. Αὐτὸ δὲν προδίδει βεβαίως δειλίαν, ἀλλὰ ὀρμώματα σκέψεως καὶ ὀξυδέρκειαν.

Ἐν τούτοις ἡ ὀξυδέρκεια αὐτῇ δὲν ἀναφέρεται παρὰ μόνον εἰς τὸν αἰσθητὸν κόσμον. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἔχουν βαθὺ ἠθικὸ νόημα, μένουν διὰ τὸν Θωμᾶν ἀπροσπέλαστοι. Τοὺς ἐξηγεῖται κατὰ γράμμα καὶ φαισικὰ δὲν τοὺς κατανοεῖ.

Εἰς τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον τοῦ Κυρίου ὁ Θωμᾶς φανερώνει ὅλην τὴν τὴν ἀπόστασιν πρὸς τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν θέσιν καὶ τὸ νόημα τῆς ἀποστολῆς τοῦ Διδασκάλου του.

Ὅταν ὁ Σωτὴρ λέγει, ὅτι «ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οἴδατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε» ὁ Θωμᾶς παραμονεύει καὶ ἐρωτᾷ ἀφελῶς: «Κύριε, οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπάγεις καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰδέναι;»

Ἐνόμισεν ὁ ταλαίπωρος ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁμίλει περὶ συγκεκριμένων μέρους καὶ δὲν συλλαμβάνει κἂν τὸ βαθὺ ἠθικόν, μεταφυσικόν, πνευματικὸν νόημα τῶν λόγων Του.

Νὰ λοιπὸν διατὶ ὁ Θωμᾶς ἐμφανίζεται ὡς δύσπιστος κατὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Ἡ δυσπιστία αὐτῇ ἔχει τὴν αἰτίαν τῆς Καὶ ἡ αἰτία αὐτῇ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν μὴ κατανόησιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ἀπὸ τὴν παρερμηνείαν τοῦ προσώπου Του, ἀπὸ τὴν σμίκρυνσιν τῆς ἀποστολῆς Του.

Ἐὰν ὁ Θωμᾶς εἶχε συλλάβει τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου θὰ ἐδυσπίσται; Ὁχι. Ἐὰν εἶχε εἰσέλθῃ εἰς τὸ βάθος τῆς κοσμοσωτηρίου ἀποστολῆς Του θὰ ἐξήτει νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν; Ὁχι.

Ἐν τούτοις τὸ παράδειγμα τοῦ μᾶς ἔμεινε ὡς πολῦτιμος κληρονομία αἰωνίας ἀξίας. Διότι οἱ Θωμᾶδες δὲν ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν ἀνεκάθεν. Καὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν διότι ἀκριβῶς δὲν κατανοοῦν τὴν Θεότητα τοῦ Αὐτρωτοῦ δὲν ἠμποροῦν νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὴν πεμπιτουσίαν τῆς Θείας οἰκονομίας διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Μόλις ὅμως ἔλθουν ἀντιμέτωποι μὲ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἔρχονται ὅλοι—μόλις θέσουν τὸν δάκτυλόν τους εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, τότε ἀναφωνοῦν ἐκ βαθέων ὡς ἀνεφώνησε καὶ ὁ Θωμᾶς: «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱερομόναχος ἐξ Ἀγίου Ὁρους διαμένων εἰς Βαρυμπόμπην ἀναλαμβάνει ἀγιογραφίας κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ Ἀγίου Ὁρους εἰς τιμὰς λογικὰς.

Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Τραπεζιτικὸς Ὁργανισμὸς προσέκηρξε διαγωνισμόν διὰ τὴν πρόσληψιν ὑπαλλήλων. Εἰς τὴν σχετικὴν διακήρυξιν ἀνέφερε, ὅτι μόνον ἄνδρες γίνονται δεκτοί! Τὸ σημεῖον αὐτὸ μᾶς δίδει εὐκαιρίαν νὰ ἐκφέρωμεν τὰς ἀπόψεις μας ἐπὶ τοῦ κεφαλαιώδους ζητήματος τῆς ἐργασίας τῆς γυναίκας.

Πρέπει νὰ ἐργάζεται ἐκτὸς τοῦ οἴκου τῆς ἡ γυναίκα ἢ ὄχι;

Τὸ ζήτημα ἐκ τῆς φύσεως του εἶναι τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχεται μονολεκτικὴν ἀπάντησιν. Ὡ; ἐκ τούτου θὰ θίξωμεν ἐν δλίγοις τὰς κυριώτερας πλευρὰς τοῦ ζητήματος καὶ θὰ ἀφίσωμεν εἰς τὸν εὐσεβῆ ἀναγνώστην καὶ εἰς τὴν εὐσεβῆ ἀναγνώστριαν τὴν διατύπωσιν τοῦ συμπεράσματος.

Κατ' ἀρχὴν ἡ θεμελιώδης ἀποστολὴ τῆς γυναίκας εἶναι ἡ τῆς συζύγου καὶ μητρός. Εἶναι τόσον ἐκτεταμένη καὶ βαθεῖα ἡ ἀποστολὴ αὐτή, ὥστε διὰ μίαν εὐσυνείδητον γυναίκα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ περιθώριον ἐξωοικογενειακῆς ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως. Ἡ μέριμνα τοῦ οἴκου, ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀγωγῆς τῶν τέκνων καὶ ἐν γένει αἱ οἰκογενειακαὶ φροντίδες καλύπτουν ἐξ ολοκλήρου τὴν ἀποστολὴν τῆς γυναίκας. Ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ἐργασία τῆς γυναίκας συνιστᾷ καὶ μορφὴν οἰκονομίας, δεδομένου, ὅτι τὴν ἐργαζομένην γυναίκα θὰ ἀναπληρώσῃ εἰς τὰ ἐπουσιώδη καὶ δευτερεύοντα καθήκοντα (καθαριότης τοῦ οἴκου, μαγειρικὴ κτλ.) ξένον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ πληρώνεται, χωρὶς νὰ ἀντικαθιστᾷ ἀπολύτως τὴν δραστηριότητα τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ἐπὶ πλέον ἐκάστη ἐργαζομένη γυναίκα εἰς Τρεῖς περὶ, εἰς Ὑπουργεῖα, εἰς διαφόρους ὁργανισμοὺς κατέχει μίαν θέσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ εἰς οἰκογενειαρχῆς καὶ νὰ συντηρῇ οἰκογένειαν. Ἀλλοστε ἓνα μέρος τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν ἐργάζεται ὄχι κατ' ἀπόλυτον ἀνάγκην, ἀλλὰ διὰ τὰς δαπάνας τῆς φιλοφροσύνης τῆς.

Πέραν ὅμως τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὑπάρχει καὶ ἄλλη πλευρά. Ἡ ὁρφανὴ κόρη, πῶς θὰ βοηθήσῃ τὴν χήραν μητέρα καὶ τοὺς μικροτέρους ἀδελφούς; Ἡ πτωχὴ νέα, πῶς θὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια διὰ τὸν γάμον τῆς; Ἡ χηρεύσασα σύζυγος πῶς θὰ συντηρήσῃ τὰ ἀπορφανισθέντα τέκνα τῆς;

Κατ' ἀνάγκην θὰ πρέπει νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ λύσῃ τὰ ποικίλα προβλήματα μετ' ἀξιοπρέπειαν καὶ τιμωρία.

Ἰδοὺ λοιπόν, ὅτι εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἡ ἐργασία τῆς γυναίκας προβάλλει ὡς ἀνάγκη, ἀνάγκη μάλιστα προσωρισμένη νὰ περιφρουρήσῃ, ὕψιστα ἡθικά καὶ οἰκογενειακὰ ἰδεώδη. Ἐὰν τώρα εἰς αὐτὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπισχύσεως τοῦ εισοδήματος τοῦ οἰκογενειάρχου, διὰ νὰ καλυφθοῦν θεμελιώδεις ἀνάγκαι σπουδῆς τέκνων ἢ ἀποκαταστάσεως ἀνυπάρχων θυγατέρων, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ἀνάγκη ἐργασίας πρωτοτόκων θυγατέρων διὰ νὰ ἀνακουφισθοῦν γέροντες ἢ ἀσθενεῖς γονεῖς, τότε ἔχομεν πλέον ολοκληρωμένην τὴν εἰκόνα τῆς ἐργασίας τῆς γυναίκας.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐργάζεται ἐκτὸς τοῦ οἴκου τῆς ἡ γυναίκα ἢ ὄχι;

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύναται νὰ διατυπωθῶσιν αἱ ἐξῆς ἀρχαὶ ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος.

Α) Νὰ ἐργάζεται εἰς περιστάσεις ἀπολύτου ἀνάγκης, ὅτε πλέον δὲν δύναται κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον θὰ ἐπιλυθῇ σοβαρώτατον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἀπροβλέπτως ἤνεφύη.

Β) Νὰ μὴ ἐργάζεται ἀπλῶς καὶ διὰ τὰ «λοῦσα» τῆς, διότι τότε ὑποκλίνεται τὸ ἄρτον πτωχοῦ οἰκογενειάρχου, ἀλλὰ καὶ ἐκθέτει τὸν εἰσὶν τῆς εἰς σοβαροὺς κινδύνους, λόγῳ τῆς ἐπικρατοῦσης ἡθικῆς διαφθορᾶς.

Γ) Ἡ ἐργασία τῆς, κατὰ τὸ δυνατόν, νὰ μὴ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν οὔτε ἀπὸ τὴν ἐν τῷ βίῳ ἀποστολὴν τῆς ὡς γυναίκας, οὔτε ἀπὸ τὰ θεμελιώδη ἐν τῷ οἴκῳ καθήκοντά τῆς.

Δ) Ἐργαζομένη νὰ εἶναι σεμνή, νὰ ἀποφεύγῃ κολασίμους οἰκισίτητας καὶ νὰ ἐπιβάλλεται μετ' ἐνὶ σοβαρότητα τοῦ χαρακτῆρος τῆς καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἥθους τῆς.

Ε) Νὰ ζητῇ τέλος πάντοτε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, προστάτου καὶ ὁδηγοῦ.

Ἡ ἐργασία διὰ τὴν γυναίκα εἶναι καὶ ὄπλον, ἀλλὰ καὶ παγίς.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΦΙΛΟΠΙΣΤΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Τριῶν Παρθένων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀγίων ἑορτῶν δίδειμεις εἰς τοὺς ἀπόρους τῆς ἐνορίας 1515 δραχμὰς. Ἀξίζει ἐπαινος εἰς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ὡς ἄνω Ι. Ναοῦ κ. κ. Ν. Παναγιωτόπουλον καὶ Α. Κούλιαν καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀκούραστον ἐργάτιδα τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου Πηνελόπης Πηγαδίου.

Ὡσαύτως καὶ ὁ Ἱ. Ναὸς Ἐπαγγελιστρίας κορυφαλλοῦ δίδειμεις 1000 δραχ. εἰς μετρητὰ καὶ ἑτέρας 1000 δραχ. εἰς τροφίμα.

Εἶδε ἡ θεία χάρις τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος νὰ εὐλογῇ τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι. Ναοῦ καὶ νὰ χαρίξῃ πλοῦτιαν τὴν εὐλογίαν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Ι. Καραχάλιου.

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ

«Ὁ ἀγὼν ἰπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα! Ἄν εἶναι μικρὸν τὸ κατόρθωμα! Ἐὰν γραφεῖα ἀνῆκουν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ὅλοι ἐπομένως μετὰ τὸν **ΘΕΟΛΟΝ** των θὰ πρέπει νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξόφλησιν των. Ἐκάθε προσφορά χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀγωνιστικὸν καθήκον.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἐνοριῶν καὶ τῶν ἡμερολογημάτων

Ἐφ' ὅσον ὡς γνωστὸν ἡ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἐξαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου συνέπεισε τὴν Μ. Συνέλευσιν. Ἐπειδή τὴν Ἐξαγγελιστρίαν Καραβὰ ἐγένετο περιφορὰ τῆς εἰκόνης καὶ ὁμίλησε Θεολόγος τοῦ Ἀγῶνος. Εἰς τὴν Ἐξαγγελιστρίαν Κορυδαλλοῦ (Καραχάλιου) ἔψαλλε κατανυκτικώτατα ὁ βυζαντινὸς ἱεροψάλτης Γεωργιάδης καὶ εἰς μὲν τὸν ἐσπερινὸν ὁμίλησε ὁ Διάκονος Π. Σπυρίδων Ἐρμογένους, εἰς δὲ τὴν λειτουργίαν ὁ Θεολόγος κ. Κωνσταντῆς Ἀργυρός. Δὲν ὑπέστησε εἰς κατανυκτικὴν μεγαλοπρεπείαν ἡ ἐκκλησία τῶν φερωνύμων Ναῶν εἰς Θήβας καὶ Χαλκίδα, παρατηρήθη μεγάλη προσέλευσις καὶ ὁμίλησε ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπὴς πρὸς τοῦτο μεταβίβη.

Ἡ Μ. Ἑβδομάς καὶ ἡ Ἀνάστασις

Αἱ ἀκολουθίαι τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἐγένοντο κατανυκτικώτατα εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς. Παρατηρήθη μεγάλη προσέλευσις. Ἡ περιφορὰ τῶν Ἐπιταφίων ἐγένετο κανονικῶς καὶ μὲ μεγαλοπρεπείαν ἐτελέσθη ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου.

Ὁ πρῶν Νευροκοπίου Γεώργιος

Ὅλος αἰφνιδίως καὶ ἐνῶ συνωμίλει ἀπέθανε ὁ πρῶν Νητροπολίτης Νευροκοπίου Γεώργιος. Ἦναι γεγονός, οἱ ὑπῆρξε ἕνας συνήγορος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος· ἐν εἰς ὅμως τὸ σθένος νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὸ στρατιωτικὸν τῆς διω-ομένης Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ἡγηθῇ τῆς κινήσεως ἡμῶν. Τὴν ἀπεκρίσε· Ὁ θάνατος ἔπαυσε θερίζει ἀνηλεῶς καὶ μόνον τοὺς δολοφονοῦντας, ἰδεολόγους καὶ μέγιστος μεταφέρει ἐνθα τῶν ἐσπέρων ἡ ἡσυχία ἀκατάπαυστος καὶ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθυπνιστικῶν τῶν ἀρετῶν καὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου.

Ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας

Ὅς γνωστὸν ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας καὶ· Ὁκτώβριον τρέχοντος ἔτους. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι σημαντικὸν καὶ θὰ πρὸς τὴν παραγωγή τῆς ἀφωρῆς τῆς κατὰ Θεὸν καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Οἰκόνων καὶ ἱερῶν Κανόνων ἀπλοῦς πολλῶν ἐπιμαχῶν καὶ ἐκπερμένων ζητημάτων. Ἐν εἰς αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ νομοθετικὸν σπουδαιότερον παλαιολογικὸν ζήτημα. Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀγνοῇ τὴν ὑπαρξίν ἀρετῶν χιλιάδων ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐμμενόντων εἰς τὰς παραδόσεις καὶ ἀκολουθούστων κατὰ συνείδησιν κατὰ τὴν διάφορον αὐτῆς· οὕτως εἶναι ἡ δικὴν καὶ ἐνταῖον ἐκ μέρους τῆς νὰ ἀνέχεται καθυστάτω ἀνωμαλίας (ὡς ἀντικανονικαὶ χειροτονία, ὅφ' ἐνός ἐπισκόπου), ὁφειλόμενα ἢ εἰς πλεονάζοντα ζῆλον ἢ εἰς παρερμηνείαν ἢ... ἢ... ἢ, ἀποτελοῦντα πᾶντως διασπορὰν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου· οὕτως ὅμως θὰ ἐπιτύχῃ τὴν τὴν γενναίαν διὰ διωγμῶν καὶ ἐκβιαστικῶν μέτρων. Τὰ 35 (περίπου) πέντε διόκληρα χροῖα ἀρκετὰ θὰ τὴν ἐδίδαξαν.

Οἱ συναποφασισμοὶ Ἱεραρχίας θὰ πρέπει νὰ ἐπιμετῶσιν τὰς συνθήκας τῆς δημοκρατίας τοῦ ζήτηματος, τοὺς κανονικοὺς λόγους τῆς ἐπιβληθείσης ἀντιστάσεως ὑπὸ τῶν Παλαιολογικῶν καὶ κατὰ τοῦ κύματος τῶν νεωτερισμῶν καὶ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν φρυαδουμένην γαλήνην καὶ ἀρμονίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' ὅσοι δὲν θὰ πρέπει μία διόκληρος Ἱεραρχία νὰ παραμείνῃ ἐνός Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινέως τοῦ 1923, οὕτως αἱ ἀσείεις ἡσαν σαφῶς φιλοδυτικαὶ καὶ τὸ ὅποσον κατεδύσαν ἔργα μερικὰ ἐκ τῶν ἐπισκόπων μελῶν του, ὡς ἡ Σεβρίκη Ἐκκλησία κ.λ.π., καὶ τὸ ὅποσον τέλος, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐμπνευστοῦ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, δὲν ἀπετέλει Σύνεδρον, δυναμένη νὰ δεσμεύσῃ δι' ἀποφάσεων τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας.

Ἡ κίνησις τῶν κληρικῶν μας

Κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα ὁ αἰδευτώτατος ἱερεὺς Κωνσταντῆς Παπαντωνίου μετέβη εἰς Πάτρας, ὁ ἱερομόναχος Π. Διονύσιος Καλάργος εἰς Κολλίνας Τριφυλίας, ὁ ἱερομόναχος Παύλος Πειριδῆς εἰς Θήβας, ὁ ἱερομόναχος Χαράλαμπος Φουτσιτζῆς εἰς Λαμiana, ὁ ἱερομόναχος Ἰουστίνος εἰς Σάμον.

Πολύτιμοι φίλοι

ΤΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ἱερὸν Πηδάλιον»

Περιέχει ἀπαντίας τοῦ Θεοῦ καὶ Ἱεροῦ Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων. Οἱ κανόνες ἐρμηνεύονται καὶ σχολιάζονται ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Νικοδήμου. Ἀπαραίτητον διὰ πάντα κληρικόν, Μονῆν. Δρχ. Χαριτόδετο 200, Πανόδετο 225, Δερματόδετο 250.

«Πολυκαλὶα»

Κατανυκτικὴ Συλλογὴ γνωμῶν καὶ λόγων Νηπτικῶν καὶ ἀσκητικῶν Πατέρων. Πολύτιμος σύντομος τῶν ἀνθρώπων. Δρχ. Χαριτόδετο 100, Πανόδετο 120, Δερματόδετο 140.

«Τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα» (Ἱωάννου Ρωμανίδου)

Τοποθετικὴ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀπὸ Ὁρθοδόξου σκοπῆς· ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Πιτέρων καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Μοναδικὴ ἔρευνα τοῦ θεμελιώδους αὐτοῦ Χριστιανικοῦ θέματος, χρήσιμος διὰ πάντα Χριστιανὸν Δρχ. 50.

«Ἑυμνίσματα πνευματικὰ» (Ἱεροῦ Νικοδήμου)

Περιέχοντα μελέτας, ἐξειδήσεις, ἀναγνώσεις ὡφελίμους καὶ ἀπαραιτήτους διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν Δρχ. Χαριτόδετο 40, Πανόδετο 60.

«Νέα ἑκτίμαξ» (Ἱεροῦ Νικοδήμου)

Περιέχουσα διδασκτικὴν καὶ πνευματικὴν ἐρηνησίαν τῶν ὁδῶν τῶν ἀναβαθμῶν Δρχ. Χαριτόδετο 75, Πανόδετο 100.

«Χρηστοθήκη» (Ἱεροῦ Νικοδήμου)

Πολύτιμος ὁδηγὸς τῆς κατὰ Χριστὸν συμπεριφορᾶς, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διάγῃ ὡς τέκνα φωτός Δρχ. Χαριτόδετο 80, Πανόδετο 105.

«Ὁ Γεροστέλης» (Λέοντος Μελαῖ)

Τὸ πολύτιμον καὶ διδασκτικὸν διὰ τοὺς νέους βιβλίον, ὅπερ ἐγαλοῦργησε σειρὰς δολοκλήρους Ἑλληνικῶν γενεῶν καὶ ἀπετέλεσε στήριγμα μοναδικὸν τῆς εὐσεβοῦς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας κατὰ τὸ παρελθόν. Ἀπαραίτητον βοήθημα τῆς νεότητος Δρχ. 60 ὥραιον δέσιμον.

Ἐπίσης ἔχομεν πλουσίαν συλλογὴν διδασκτικῶν βιβλίων, ὅλα τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας (Μηνιαία, Τοπικόν, Παρακλητικὰ κ.λ.π.), ὥστε νὰ ἀναδίδουν τὸ τερπνὸν ἔργον τῆς ὁρθοδοξίας.

Ἡ «Ἡγή Ὁρθοδόξου Βιβλίου», εὐχαριστεῖ τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς μας, τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς καὶ ὁσους ὑποστηρίζουν τὸ ἔργον τῆς, τὸ ὅποσον εἶναι ἡ διάδοσις τοῦ Ὁρθοδόξου Βιβλίου. Χαίρει δὲ ὅλους μὲ τὸν ἐπὶνικιον ὕμνον.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

«Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου» (Κάνιγγος 32—Ἀθήναι)